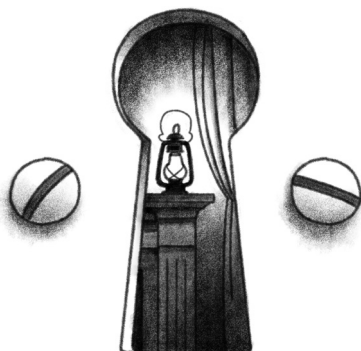

CAMILLE DEANGELIS

PRIETENUL
din
VIITOR

Traducere din engleză
de Nicoleta Dascălu

CORINT BOOKS

3.

Dorința lui Josie este îndeplinită

Josie se lăsa pe spate, simțindu-și pulsul bătând în urechi. Cassie o privea cu ochii cât cepele, mai speriată decât o văzuse vreodată sora ei. Emily se ridică și aruncă planșa vorbitoare înapoi în sertar. Traversă de câteva ori covorul în lung și în lat, chicotind nervos și cu mâinile întinse, astfel încât fetele să vadă că tremura.

— Uitați-vă la mine! Nu aș putea niciodată să fac ce face mama voastră.

— Mama nu vorbește *de-adevăratelea* cu spiritele.

Era prima oară când Josie spunea asta cu voce tare, iar declarația o calmă.

— Și-atunci cum se numește chestia asta?

Josie își mușcă buza. Era cu totul imposibil să fi mișcat Cassie planșa, căci se formaseră cuvinte pe

care sora ei nu știa să le scrie. Când indicatorul compuse întrebarea „Când ați murit?“, simțise un fior care îi traversase tot corpul.

Emily dădu din cap.

— Până azi, aș fi zis că voi două sunteți capabile de orice trăsnaie, dar nu de asta, în mod sigur nu de asta.

— Nu găsesc nicio explicație, spuse Josie.

— Poate mama ta ar găsi una, dacă ar fi vreuna dintre noi atât de nesăbuită încât să-i spună.

Acum Emily alerga în toate direcțiile prin camera de lectură și aranja pernele, ca să nu se vadă că fusese cineva acolo.

— Gata, haideți la culcare. Ajung și ei imediat.

În timp ce își punea rochia pe umeras, în dulap, Josie auzi mașina domnului Berringsley oprindu-se lângă bordură. Cass alergă la scaunul de lângă fereastră și se uită afară.

— Intră, anunță ea în șoaptă, în timp ce trei persoane — Berringsley, Lavinia Clifford și Merritt, servitorul acesteia — urcau pe alee.

Berringsley spunea ceva și o auziră pe mama lor râzând.

Berringsley comandase placa vorbitoare de la un meșter din New Orleans. Era un om de treabă, întotdeauna bine intenționat, dar entuziasmul lui producea o stânjenală generală, pe care o percepeau toți, mai puțin el. Când dorea să stea de vorbă cu Josie, se așeza prea aproape de ea, iar respirația lui o făcea să se gândească la o cameră închisă ermetic.

Ușa din față se deschise și se închise la loc, iar vocele și pașii se îndreptară spre camera de lectură, situată exact sub camera copiilor. Murmurul conversației lor urcă spre nivelul superior, iar Emily se așeză pe jos, lângă patul lui Cassie, ascultând cu capul înclinat în timp ce fetele își spuneau rugăciunile.

— Ne rugăm pentru cei pe care i-am iubit și pe care nu îi mai vedem, începu Josie.

Cassie închise strâns ochii și se aplecă peste mâinile cu degetele încrucișate. La șase ani, devotamentul religios și aerul melodramatic prin care îl arăți merg mână în mână.

— Pentru Bunica și Bunicul, pentru Tata și pentru domnul Malcolm, spuse ea.

În fiecare seară, când sora ei cea mică pronunța numele taților lor, Josie simțea cum o furnică pe șira spinării. David Malcolm fusese tatăl lui Josie, dar aceasta nu-și amintea de el. Trecuse pe lângă portretul lui zi de zi, ani în șir, înainte să își dea seama cine era.

Domnul Clifford se purtase frumos cu Josie — ba chiar o și înfiase —, dar, când revenise din Panama foarte slab și suferind de o boală îngrozitoare, îl ascuseseră undeva și niciuna dintre fete nu avusese voie să își ia la revedere de la el. Oricum Cassie nu ar fi înțeles nimic, încă nu împlinise doi ani.

Acesta era motivul real pentru care Josie nu avea încredere în capacitatea atât de lăudată a mamei lor de a comunica cu morții. Nu vorbea niciodată despre

domnul Malcolm. Nu vorbea niciodată despre domnul Clifford. Dacă mama lor chiar avea o conexiune cu lumea spiritelor, de ce nu primeau niciodată niciun semn de la tații lor?

Și totuși ceva o împingea pe Josie să aștepte o revelație, puternică și definitivă, care să o contrazică *sau* să îi dea dreptate. Camera de lectură avea două uși — cea din față, către hol, și ușa din spate, care dădea spre coridorul care ducea la bucătărie. Uneori, Josie se strecura jos, pe scările din spate, și își lipea ochiul de gaura cheii, ca să vadă ce făcea mama ei. Camera de lectură era scena ei: perdele negre care alungau lumina zilei, felinarul demodat aprins pe cămin, așteptarea și speranța din această tăcere. Cei îndurerăți, cei care pierduseră pe cineva, erau întotdeauna un public ideal.

Doamna Clifford închidea ochii. Mâinile ei albe tremurau, pleoapele îi fluturau, capul îi atârna într-o parte, iar când vorbea din nou, avea vocea tunătoare a unui domn care pretindea că trăise în Atlantida, orașul dispărut, acum 100 000 de ani, sau a altuia, care fusese un poet renumit în Italia Renașterii, sau a cuiva — a ceva — care nu existase niciodată.

Dar alteori era de parcă spiritele i se cățarau în spate și îi șopteau în ureche. Chiar și atunci când cineva făcea trei zile pe drum, cu trenul — și, prin urmare, nimeni din Edwardstown nu putea ști nimic despre tragediile sale personale —, mama lui Josie știa întotdeauna totul. Știa pe unde sunt averile pierdute și oașele copiilor dispăruți. Știa despre hoții și răufăcătorii

din familia celui care stătea la masă. Și, pentru fiecare persoană îndoliată, deși existau o sută de moduri diferite de a muri, doamna Clifford numea întotdeauna varianta corectă: o căzătură dramatică pe scările ce duceau la subsol. Otrăvire cu arsenic. Tuberculoză.

Săptămâna trecută, venise o doamnă în vârstă ce dorea să stea de vorbă cu soțul ei mort. Avea o față împietrită și ascuțită, de parcă nu râsese niciodată în toată viața ei, însă, când doamna Clifford pronunță porecla unui fost iubit — mort pe mare cu vreo cincizeci de ani în urmă —, bătrâna se prăbuși pe scaun și plânse cam un sfert de oră, timp în care toți cei care se aflau în casă au fost obligați să se poarte ca și cum nu o auzeau.

Doamna Clifford era destul de deșteaptă încât să îi păcălească pe toți cei care solicitau o comunicare cu spiritele, dar mesajul transmis prin placa vorbitoare *nu avea* cum să fie născocirea ei. Josie stătea întinsă pe pat, iar starea de confuzie i se înrăutățea odată cu trecerea timpului, în timp ce Emily o puneă pe Cassie la culcare. Totuși, odată ce guvernanta șopti „Somn ușor, dragile mele“, umbra crescândă a străinilor, fie ei în viață sau morți, se strecură la loc în găuri de șoarece și totul păru din nou cald și sigur. Emily își scoase agrafele, iar părul îi căzu pe spate, strălucind în lumina lunii, care intra prin fereastra laterală. Dormitorul ei era lipit de camera copiilor.

Cassie se ridică pe pat, cu vechea păpușă de cârpe sub bărbie.

— Putem să vorbim din nou mâine cu băieții care nu sunt vii?

— Of, Cass. Știi prea bine că e imposibil. Chiar dacă ar fi o idee bună — și știi că nu e —, mama ta nu cînează aproape niciodată în oraș. S-ar putea să nu mai ai nicio șansă luni întregi de acum înainte.

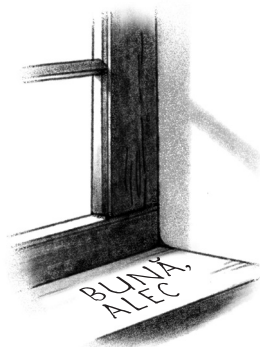
Josie se sprijini în cot.

— De unde știi că sunt băieți?

— Așa au zis, răspunse Cassie.

— Nu, nu au zis.

— Haide, continuă Emily. Scoateți-vă asta din cap, altfel nu o să mai adormiți niciodată.

4.

Un mesaj pe pervazul ferestrei

Casa mai scoase la iveală un secret, apoi încă unul. Doamna Frost îi dădu fiului ei un plic din carton, pe care era pusă ștampila „Farleigh Brothers Studio“, cu tuș auriu, în colțul din dreapta jos, iar băiatul îl deschise.

Fata îi zâmbi, de parcă s-ar fi uitat direct prin obiectivul aparatului către viitor. Era un zâmbet trist, cu buzele strânse, dar ochii deschiși la culoare păreau luminați de un secret știut numai de ea. Părul, strâns din jurul feței cu o panglică, îi cădea apoi pe umeri, destul de răvășit.

— O cheamă Josephine, spuse doamna Frost. Aici pare să fie de o vârstă cu tine.

În timp ce Alec se uita la fotografie, observă privirea mamei fixată asupra lui — amuzată, poate, că portretul i se păruse băiatului mai interesant decât s-ar fi așteptat ea.

— Ne-a mai dat constructorul două cutii cu tot felul de obiecte prin care să ne uităm, iar fotografia era chiar deasupra, continuă ea. Poate îl inviți pe Danny la o sesiune de analize arheologice în fotoliu.

Alec observă scrisul de mână din colțul din dreapta jos — *Josephine Clifford, 1915* —, împreună cu semnătura fotografului.

— Crezi că a locuit aici?

— Așa sper, răspunse doamna Frost. Are o față blândă.

Băiatul îi dădu înapoi portretul, iar mama lui îl deschise și îl așeză pe polița căminului.

— Îmi place ideea că ne veghează asemenea unui spirit benefic.

Urcă apoi, cu gândul la fata din fotografie. *Un spirit benefic*. În mod sigur era moartă acum, altfel ar trebui să aibă peste 110 ani, și totuși părea absurd ca ochii aceia să fie închiși pentru totdeauna.

Danny apărură în după-amiaza aceea cu o lampă de pus pe frunte, la care fixase, într-un colț, o lupă. Băiatul intră brusc în bucătărie, cu dispozitivul bălăngănindu-se în sus și în jos.

— Doamnă Frost, aveți cu ce să faceți sendvișuri?
Munca arheologică stârnește foamea.

Mama lui Alec își reținu un zâmbet.

— O să îți pregătesc ceva cât faci tu cercetări.

— Mama ta este o bucătăreasă foarte bună, spuse Danny în timp ce urca pe scări, împreună cu Alec. Lui Harold nu i-a plăcut înlocuitorul ăla de brânză de pe pizza, dar așa e Harold.

Alec simțea că se înroșește. Mama lui se dăduse peste cap să facă pizza aia, frământase aluatul, caramelizase ceapa și tot restul. Harold era un nemernic.

— Asta mâncăm noi acum, spuse el, în timp ce urcau treptele spre pod. Mama spune că, dacă trebuie să faci două schimbări majore în viață, poți la fel de bine să mai adaugi una.

Danny ridică din umeri.

— Mie mi s-a părut delicioasă.

— Bine, pentru că o să primești un sendviș cu curcan din tofu, râse Alec.

Alec cărase înapoi în pod cele două cutii de lemn pline cu vechituri, i se părea că acesta era un loc potrivit pentru studierea lor. Știa din filme că oamenii au tendința de a-și ascunde în pivnițe cele mai îngrozitoare secrete, în timp ce podurile erau locuri luminoase, unde puteai descoperi obiecte vechi și minunate. Acest pod era împărțit în patru camere, dar toate erau goale. Dacă o luai la dreapta în capul scărilor, dădeai peste un coridor deschis, cu trei uși — aici fuseseră camerele

servitorilor, mici și goale, vopsite în alb-strălucitor și cu rafturi în perete, pentru obiectele acestora. Pe cealaltă parte era o cameră lungă ce dădea spre stradă, iar aici, probabil, fuseseră comorile.

Danny trânti ușa de perete și se uită înăuntru plin de speranță.

— Nu sunt decât câteva cutii cu lucruri vechi, spuse Alec. Dar e mai bine decât nimic.

— Unii oameni sunt pur și simplu *prea ordonați*, răspunse Danny în timp ce se așeza turcește pe podeaua plină de praf.

Alec se așeză lângă el și începură să scoată obiectele din cutii, unul câte unul: cărți pline de mucegai, o păpușă Gumby, un titirez complet ruginit. Alec voia să discute despre placa vorbitoare, dar nu voia să recunoască faptul că spera să fie de-adevăratalea înainte să recunoască și Danny același lucru.

Danny își fixă lupa în dreptul feței (făcând ca unul dintre ochi să pară enorm) și citi cu voce tare din ziar reclamele la „picături cu cocaină pentru dureri de dinți“ și la „normalizatorul electric Venus-Adonis“. Alec râse. Se simțea atât de bine când râdea, încât râse mai mult decât ar fi meritat gluma, iar asta îl făcu pe *Danny* să râdă, după care, timp de câteva minute, râseră amândoi de parcă nu mai erau în stare să se oprească.

Acolo sus era sufocant de cald, iar ferestrele care dădeau spre stradă erau atât de vechi, încât se strâmbaseră. Alec trase de cadrul uneia dintre ele, în timp

ce Danny, cu un zâmbet discret și ciudat, șterse praful de pe pervazul celeilalte.

— Nu pot să *cred*, spuse el.

Alec veni să vadă despre ce e vorba. În lemnul pervazului erau cioplite stângaci cuvintele *BUNĂ, ALEC*.

— Tu...? începu el, dar știa că nu Danny făcuse asta.

Scobiturile literelor erau pline de praful deceniilor ce trecuseră de la scrierea lor. Avu un sentiment ciudat, ca și cum ar fi fost urmărit. Se simțea ca și cum casa îi comunica ceva și oare asta nu era dovada că era chiar așa?

— *Ele* sunt, șopti Danny.

— Cine? întrebă Alec, deși știa răspunsul.

— Spiritele.

Ochii lui Danny străluceau conspirativ.

— Cele cu care am vorbit prin placă.

— Și dacă e o coincidență?

Dar Alec voia să *nu* fie o coincidență. Voia ca urarea asta să fie pentru el, nu pentru alt Alec, care să fi trăit acolo cu ani în urmă. Mama le strigă de la capătul scărilor că sendvișurile erau gata, iar Danny îi aruncă o privire înainte să țâșnească spre ușă. Alec își mai trecu o dată degetele peste literele scrijelite. *Știați cum mă cheamă*, se gândi el. *Acum trebuie să îmi spuneți cum vă cheamă pe voi.*